

**ІВАНО-ФРАНКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ НАФТИ І ГАЗУ**

Науково-технічна бібліотека

*Серія «Відомі-невідомі земляки»
Випуск 2*

**Богдан Ясінський
(1923-2002)**

*(до 95-річчя від дня народження українського бібліографа,
книгознавця, громадського діяча)*

Біобібліографічна розвідка

2018

УДК 01+02(09)
Я 81

Укладачі : **Я.А. Пилип, Л. В. Цок**

Відповідальна за випуск: **Я. А. Пилип**

Я 81 Богдан Ясінський (1923 – 2002) : (до 95-річчя від дня народж. укр. бібліографа, книгознавця, громад. діяча) : біобібліогр. розвідка / [уклад.: Я. А. Пилип, Л. В. Цок]. – Івано-Франківськ : НТБ ІФНТУНГ, 2018. – 34 с. – (Серія «Відомі-невідомі земляки» ; вип. 2).

У біобібліографічній розвідці вміщено матеріали про життєвий шлях та діяльність Богдана Ясінського – уродженця м. Станіслава, громадського діяча української діаспори у США, педагога та бібліотекознавця, провідного спеціаліста відділу україніки в Бібліотеці Конгресу США. Окремі розділи видання присвячено його найвагомішим досягненням в українській бібліографії – покажчикам змісту всеукраїнських літературно-наукових і громадсько-політичних часописів «Літературно-наукового вістника» та «Вістника. Місячника літератури, мистецтва, науки й громадського життя. 1933-1939». Видання адресовано бібліотечним працівникам, науковцям, викладачам і студентам навчальних закладів, а також стане в пригоді молодим дослідникам та всім, хто цікавиться розвитком української історії і культури.

УДК 01+ 02(09)

Науково-технічна бібліотека
ІФНТУНГ, 2018

АМЕРИКАНЕЦЬ, ЯКИЙ НІКОЛИ НЕ ЗАБУВАВ, ЩО ВІН УКРАЇНЕЦЬ

*Ті, що виїждять за море,
міняють тільки небо, а не душу.*

Квінт Горацій Флакк

Богдан Дмитрович Ясінський – український бібліограф, книгознавець, громадський діяч української діаспори у США, педагог та бібліотекознавець, провідний спеціаліст відділу україніки в Бібліотеці Конгресу США.

Народився він 1 січня 1923 р. в Станиславові (тепер – Івано-Франківськ). Тут же закінчив початкову школу й гімназію. З 1939 р. – член ОУН, з 1940 р. – у відділі пропаганди ОУН. З 5 травня 1943 р. – вояк дивізії «Галичина», був учасником бою під Бродами. Після Другої світової війни навчався в Українському Вільному Університеті в Мюнхені (1947–1949). Наприкінці 1940-х років емігрує до США. У 1962 р. закінчує Джорджтаунський університет (за фахом дипломатія і консульська служба). З 1957 року Богдан Дмитрович працював у Бібліотеці Конгресу США: 1970-1989 рр. – головою Відділу збереження й мікрофільмування; 1989-2001 рр. – відповідальним за україніку в Європейському відділі.

Як на наші узвичаєні мірки, може здатися дивним, що «цілком нормальний чоловік», та ще й козацької пошти і вдачі, вирішив стати... бібліотекарем. Та майже півстоліття Богдан Дмитрович працював в одній з найвідоміших книгозбірень світу – Бібліотеці Конгресу США. Високласний фахівець, добрий знавець української літератури й культури, зокрема книговидавничої і бібліотечної справи, Б.Ясінський обрав собі за мету розбудову української колекції, поповнення її відсутніми старими та новими виданнями (українською та іншими мовами про Україну), заповнення прогалін у багатотомних та серійних виданнях, налагодження книгообміну з книгозбірнями Заходу, які мають

великі зібрання українських видань, з бібліотеками та науково-інформаційними установами України. Нефахівцям важко уявити, яка це складна, клопітна, а почасти й просто марудна робота. Опікувався популяризацією українського друкованого слова в Америці цілком предметно – аби розкрити багаті фонди україніки, зібраної не лише в Бібліотеці Конгресу.

Богдан Дмитрович створив базу даних «Зведений каталог українських журналів і журналів іноземними мовами, які стосуються України, виданих в Україні і знаходяться в США на 1 січня 2000 р.» (973 назви) з шифром зберігання у фондах бібліотек США та бібліографію «Століття українського друку в США, 1897–1998 рр. (книг, журналів, газет)».

Він – автор бібліографічних покажчиків, зокрема покажчика змісту журналів «Літературно-науковий вістник» (1898–1932) [2000] та «Вістник» (1933–1939) [2002]. Підготував «Бібліографічний покажчик змісту альманахів «Українського Народного Союзу» і «Свободи».

Богдан Дмитрович Ясінський під час презентації видання «Літературно-науковий вістник: покажчик змісту. Т.1-109 (1898-1932)» у Національній бібліотеці України ім. Вернадського, 7 грудня 2000 р.

Богдан Ясінський – автор багатьох публікацій з бібліотекознавства, релігієзнавства, громадської тематики. Спільно з Національною бібліотекою України ім. В. І. Вернадського та Українським інститутом у Гарварді підготував «Зведений каталог незалежної преси України, 1988–1992 рр.». Був консультантом багатотомного видання «Енциклопедія Сучасної України» (2001), автором статей про відомих діячів української діаспори.

Богдан Дмитрович активно співпрацював із українськими колегами, допомагав знаходити та користуватися виданнями, яких не можна віднайти в Україні. Багато власних коштів він виділяв на розвиток культури і науки, книговидавничої діяльності, на поповнення фондів бібліотек України.

Широко відома громадська, просвітницька діяльність Богдана Ясінського. Він був співзасновником та згодом директором школи українознавства ім. Т. Шевченка у Вашингтоні (1968-1989), віце-президентом Товариства «За Український Патріархат» (1966-1967), головою Об'єднання українців Вашингтона (1964-1965, 1970-1972), головою управи «Товариства українських бібліотекарів Америки», заступником редактора журналу «За Патріархат» (1961-1965). Був головою Балтиморської округи, членом Американського Бібліографічного Товариства (ALA) та членом НТШ-Америка.

За багатолітню віддану працю для української громади Вашингтона та його околиць у 1987 р. Богдана Ясінського визнано «Українцем року Вашингтона».

Відома діяльність Ясінського як активного члена Українського народного союзу, як голови Центральної комісії станіславців (1988) та члена редколегії «Альманаху Станіславівської землі» (т. 3).

Він автор публікацій на бібліотекознавчі, релігійні, громадські теми.

Богдан Ясінський помер у Києві, похований, за заповітом, на батьківщині – в Івано-Франківську.

У франковому місті є вулиця Ясінських, названа на честь відомого бібліотекознавця Богдана Ясінського та його молодшої сестри Марії Ясінської-Мурованої – оперної співачки США українського походження (сопрано), педагога, громадської діячки та мецената, яка закінчила музичну студію при Музичній академії у Філадельфії (1968), виступала як солістка в оперних виставах та концертах з симфонічним оркестром.

Нелегка доля та лихоліття Другої світової війни кинуло родину Ясінських у буревій вимушеної еміграції. Та ні відстань, ні стан здоров'я, ані певне матеріальне становище і досягнуті успіхи в роботі, країна, яка надала йому притулок, за що Богдан Ясінський був їй дуже вдячний, не змогла заволодіти його серцем і душею. Він назавжди залишився щирим патріотом України. На все життя вони з сестрою зберегли любов до України, ширили українське слово, культуру у світі. Цю любов прищепив своїм дітям, а також люблячим його учням школи українознавства у Вашингтоні, яку очолював упродовж багатьох років.

«Відвідавши Україну вже не один раз, легко розумію, чому тата так сюди тягнуло. Щире і тепле українське серце, гостинність та віра у потенціал нашої батьківщини завжди залишаться як талісман для всіх українців у діаспорі», – говорила Марта Ясінська-Кривуцька, молодша донька Б. Ясінського.

Богдан Ясінський помер 28 липня 2002р., похований на батьківщині – в Івано-Франківську.

Пам'ятник Богдану Ясінському на цвинтарі Княгинин в м. Івано-Франківську.

НАПИС НА МЕМОРІАЛЬНІЙ ПЛИТІ:

«Тут спочиває відданий син України Богдан Ясінський.
Воїн дивізії Галичина і учасник бою під Бродами.
Член ОУН, УГВР, НТШ, УБТА і УВАН.
Завідуючий Україністикою у Конгресовій Бібліотеці у Вашингтоні.
Громадський діяч української діаспори, виховник молоді.
Бібліотекар, автор наукових і бібліографічних праць».

Світла пам'ять про вченого, громадського діяча, просвітника, щирого патріота України назавжди збережеться у спогадах всіх, хто його знав, поважав та любив за його працелюбність, доброту, легку вдачу, щиросердність та любов до книги.

Все своє життя він віддав Україні, в молодості воюючи у Першій Дивізії Української Національної Армії, а в зрілості, працюючи відповідальним за україністику у Європейському відділенні Бібліотеки Конгресу. Він очолював авторські колективи чисельних видань присвячених Україні, та був справжнім лідером української громади у Вашингтоні.

Мирослава Гонгадзе

Богдан Ясінський належить до чоти найвірніших синів України... чимало зробив для слави й утвердження української національної ідеї. ...Настане час, коли наші співвітчизники, які в силу відомих причин навіть не чули назви ЛНВ (так скорочено називали журнал його шанувальники), матимуть доступ до його сторінок як в друкованому, так і цифровому вигляді. І тоді перед широким читацьким загалом постане ціла епоха в житті нашого народу, його літератури, мистецтва, науки і культури.

Володимир Бурбан

...загалом українські і неукраїнські вчені все ще не мають потрібного числа ключів до пізнання української культури та її історії; більшість наукових і культурно-суспільних періодичних і серійних видань все ще не мають своїх показчиків, тобто тих довідників, які в західних країнах є предметом щоденної потреби. Тож показчик змісту «Літературно-наукового вістника», укладений Богданом Ясінським, може служити прикладом для наслідування.

Дмитро Штогрин

У тому, що бібліографічний показчик Б.Ясінського викликає роздуми, вбачаємо...достоїнства цієї справді високопрофесійно виконаної праці, яка не тільки посяде важливе місце серед видань такого типу, а й спричиниться до активізації творчої думки в цій царині наукового знання. Бо ж кваліфікована інформація про видання не менш потрібна, ніж саме видання.

Микола Ільницький

ПОКАЖЧИК ЗМІСТУ «ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВОГО ВІСТНИКА» – ВАГОМИЙ ВНЕСОК В УКРАЇНСЬКУ БІБЛІОГРАФІЮ

...з одного боку, названий «Показчик» є довгоочікуваним ключем до багатогранного змісту одного з найважливіших (якщо не найважливішого) періодичних видань України і, з другого боку, даний показчик опрацьований за прийнятим бібліографічним стандартом, відтак він може бути взірцем для майбутніх довідкових праць.

Дмитро Штогрин

Вершиною наукового подвигу відомого збирача, дослідника і пропагандиста українських духовних цінностей Богдана Ясінського, результатом його понад десятирічної праці стало фундаментальне бібліографічне дослідження «Літературно-науковий вістник. Показчик змісту. Том 1-109 (1898-1932)», яке побачило світ в 2000 році у знаному й авторитетному київському видавництві «Смолоскип». Видання розкриває зміст одного з найцікавіших журналів в історії вітчизняної культури – «Літературно-наукового вістника», першого всеукраїнського літературного органу, що вивів на світовий рівень імена найталановитіших митців та сприяв формуванню національної самосвідомості.

Це видання охоплює зміст журналу за весь період його існування, розраховане на науковців, викладачів та студентів вищих навчальних закладів.

Показчик Ясінського суттєво доповнює першу спробу в цьому плані В. Доманицького «Показчик змісту Літературно-Наукового Вістника. Томів I-XX (1898-1902)» з передмовою Івана Франка, виданий 1903 року, та який нині став бібліографічною рідкістю. Пізніше Марія Свенціцька підготувала показчик до часопису за 1898-1918, 1944 рр.

Оскільки часопис виходив у різні часи історії України, на різних її землях, які перебували під впливом різних влад й ідеологічних течій, не випадково, що в процесі становлення тоталітарної держави журнал являв собою серйозну небезпеку для

правлячої системи. Тому, звичайно, більша частина його примірників опинилася у спецховищах і була повернена до загального читацького доступу лише після 1991 року.

Започаткований демократичний процес поступово набирає сили – відновлюються та вводяться до наукового обігу призабуті й раніше невідомі документи, з'являються нові прізвища діячів, репресованих за часів радянської влади.

Натхнення не залишає й українських бібліографів – вони намагаються відтворити у певній ретроспекції картину духовного життя українського народу. Кращі дослідники в діаспорі основних напрямів україністики, іноді позбавлені елементарних засобів щодо використання необхідної джерелознавчої бази, змогли, незважаючи на віддаленість від батьківщини, сформувані змістовний образ українства, репрезентуючи його своїми працями у всьому світі.

Ясінський Б. Літературно-науковий вістник. Показчик змісту. Том 1-109 (1898-1932) / Ясінський Богдан. – К.: Смолоскип, 2000. – 544 с.

Різні труднощі виникали і в Богдана Ясінського в процесі підготовки покажчика. Багато років для бібліографа, та й для Бібліотеки Конгресу, була проблема віднайти повний комплект ЛНВ, адже видання не тільки унікальне, а й рідкісне. На його прохання доктор історичних наук, професор, співробітник НБВУ О.І. Путро, ризикуючи за радянського режиму кар'єрою, виготовив мікрофільми недостатніх журналів і відшукав спосіб передати досліднику. Суттєву допомогу також надали вчені-книгознавці України та за її межами – Г. Лужницький, Р. Маланчук, Д. Штогрин, Ф. Погребенник, а також видавці та бібліотечні працівники К. Кончаковська, Г. Кулай, М. Патириза, Т. Добко, Т. Скрипка та ін.

Необхідно віддати належне Ясінському, який зміг, не зважаючи на повну відсутність комплектів часопису в діаспорі, ретельно їх зібрати й обробити. Тематика поданих джерел та багатогалузевий характер зумовили універсальність бібліографічного покажчика, а наявність публікацій іноземними мовами визначила його полімовність. Зважаючи на специфіку підготовки подібного роду посібників при відсутності чіткої методики з питань опрацювання покажчиків змісту видань, Ясінський виступив певною мірою першопрохідцем у даній галузі. У даному випадку перед укладачем постало нелегке завдання – зібрати всі розкидані по світу випуски «Вістника...» для опрацювання їх *de visu*. Складність завдання полягала ще й у тому, що на той час були відсутні будь-які методичні поради щодо укладання подібного типу бібліографічних посібників.

Видання Богдана Ясінського є досить великим за обсягом (понад 500 сторінок), побудоване за розробленою упорядником схемою. Покажчик ілюстрований – подано фотографії обкладинок «Літературно-наукового вістника» 1898, 1901 та 1907 рр.

Бібліографічний покажчик має добре продуману й чітко розроблену структуру:

- I. Передмова. Дмитро Штогрин.
- II. Від упорядника. Богдан Ясінський.
  1. Покажчик змісту ЛНВ.
  2. Покажчик рецензій українською абеткою.
  3. Покажчик рецензій латинською абеткою.
  4. Покажчик предметних рубрик.
  5. Покажчик перекладачів.

6. Показчик перекладів з літератур.
7. Некрологи.
8. Показчик криптонімів та псевдонімів.

III. Додатки.

IV. «Літературно-науковий вістник». Володимир Дорошенко.

Починається робота передмовою Д. Штогриня, професора Іллінойського університету м.Урбана-Шампейн. Вчений аналізує стан підготовки показчиків змісту періодичних видань, починаючи з 2-ї половини ХІХ ст. До передмови додається реєстр бібліографічних праць з даного питання.

У статті «Від упорядника» коротко простежується історія випуску часопису. Б. Ясінський досить детально зупиняється на методичних засадах щодо складання посібника.

До основної частини бібліографічного показчика, яка налічує 9 406 джерел, розміщених у загальній пагінації за формальним (алфавітним) принципом групування матеріалів, додається добре опрацьований допоміжний апарат: показчики предметних рубрик, перекладів, перекладачів, рецензій, некрологів, криптонімів і псевдонімів. Дослідникам також стануть у нагоді відомості, вміщені у додатках: «Дані про обсяг річників журналу «Літературно-науковий вістник» (1898-1932), «Дані про розділ «Бібліографія» у «Літературно-науковому вістнику», «Дані про розділ «Нові книжки» і «Книжки», надіслані до редакції» й «Таблиця появи книжок і томів «Літературно-наукового вісника».

Завдяки обраному розподіленню маємо можливість простежити еволюцію поглядів конкретних осіб у динаміці виходу журналу. У посібнику представлена низка авторів (Д.Багалій, В. Біднов, П. Богацький, В. Винниченко, В. Сімович, В. Самійленко, Д. Донцов, С. Єфремов, С. Русова, А. Кримський, П. Тичина, М. Зеров тощо), твори яких протягом тривалого часу були заборонені радянською цензурою. Бібліограф подає цілісну панораму творчості ряду діячів, знайомить читача з багатьма цікавими публікаціями.

Під час алфавітного розташування матеріалів основною вимогою до допоміжного показчика є змістовність, цій вимозі повною мірою відповідає «Показчик предметних рубрик», який вміщує 120 розділів, поданих за різними галузями знань.

Найбільш повним у цьому показчику є розділ «Українська література» з виділеними підрозділами – драма, поезія, проза. Інші аналогічні розділи подаються в алфавітному порядку щодо назв

країн – «Американська література», «Бельгійська література», «Норвезька література» і т.д. Розділ «Літературознавство» представлено таким чином: «Літературознавство. Австрія», «Літературознавство. Греція», «Літературознавство. Україна» тощо. Серед інших розділів є й такі, як «Мовознавство», «Видавнича справа», «Економіка», «Журналістика», «Книгознавство», «Краєзнавство», «Народознавство», «Мистецтво», «Освіта», «Природничі науки», «Фізика», «Медицина, «Технічні науки» і т.д. У розділі «Літературознавство. Україна» та «Історія» окремо виділені персоналії. Крім тематичних рубрик є й типові – «Матеріали різного змісту» (звіти, конкурси, з'їзди, листи, повідомлення, промови, спомини) та «Хроніка» з підрубриками «З громадського життя», «З науки і письменства».

Бібліографічний опис творів здійснено з урахуванням старої стилістики й орфографії.

Особливу увагу приділено бібліографічному опису поетичних творів. У разі відсутності загальної назви вірша за основу обиралася перша поетична строфа.

Зважаючи на те, що значна кількість авторів підписувалася псевдонімами чи криптонімами, Б. Ясінський провів ретельне дослідження щодо розкриття справжніх прізвищ та імен багатьох особистостей. Бібліограф зазначив виявлені відомості у формі відсилочних даних. «Покажчик криптонімів та псевдонімів» складений за «Словником українських псевдонімів» О. Дея (К., 1969).

Заслуговують на увагу «Покажчик перекладачів» і «Покажчик перекладів з літератур», де можна знайти дані про 240 осіб, що робили переклади з 35 мов протягом усього періоду виходу часопису. У допоміжному покажчику «Некрологи» зібрано посмертні згадки про життєдіяльність авторів, праці яких побачили світ на сторінках журналу.

У передмові до книги український бібліограф Дмитро Штогрин зазначив: «...названий покажчик є довгоочікуваним ключем до багатогранного змісту одного з найважливіших (якщо не найважливішого) періодичних видань України... самий «Покажчик...» може бути взірцем для майбутніх подібних друкованих видань».

Дійсно, значення цієї фундаментальної праці важко переоцінити. Адже відомо, що «Літературно-науковий вістник» є

часто єдиним джерелом інформації про стан не тільки української та зарубіжної літератури, науки, журналістики, історії, релігії, а й містить значну кількість матеріалів з природничих наук – фізики, медицини, техніки тощо.

Народившись далеко за межами України, праця Богдана Ясінського за обсягом і змістом не має, здається, аналогів у вітчизняній бібліографії. Цей факт можна було б вважати докором нам, в Україні сущим, якби не гордість від усвідомлення того, що, звершена заради українського слова, вона стала загальнонаціональним культурологічним набутком.

З історії «Літературно-наукового вістника»

Серед періодичних видань, яким належить важливе значення у розвитку української культури, є «Літературно-науковий вістник» (ЛНВ) – перший всеукраїнський літературно-науковий і громадсько-політичний часопис, що виходив з 1898 року по 1932 рік.

Заснований за ініціативою Михайла Грушевського. Видавався часопис Науковим товариством імені Тараса Шевченка на базі журналів «Зоря» і «Життя і слово», 1898-1906 рр. виходив у Львові, з 1907 по 1914 р. – в Києві і Львові, з 1917 по 1919 р. – у Києві, з 1922 по 1932 р. – у Львові. До складу редакції ЛНВ, крім уже згаданого М. Грушевського (головного редактора), входили І. Франко, О. Борковський, О. Маковей, В. Гнатюк та інші видатні українські вчені, журналісти, літературознавці та мовознавці. З 1922 р.

редакційний комітет очолював Д. Донцов.

Всеукраїнський літературно-науковий журнал став об'єднаним центром для прогресивних, патріотично налаштованих письменників, літераторів, науковців різних поколінь з обох частин України. Протягом усього періоду виходу в світ журнал сповідував самобутність і єдність українського народу, цілісність його території, прагнення до самостійного державного утворення. Редакція дотримувалась демократичного принципу, вміщуючи на сторінках журналу твори й статті представників різних літературних течій, політичних позицій і наукових напрямів, прагнучи не тільки знайомити українських читачів з літературним процесом у світі і насамперед у Європі, з духовними надбаннями різних народів, а й представити широкому загалу, світовій спільноті здобутки української культури.

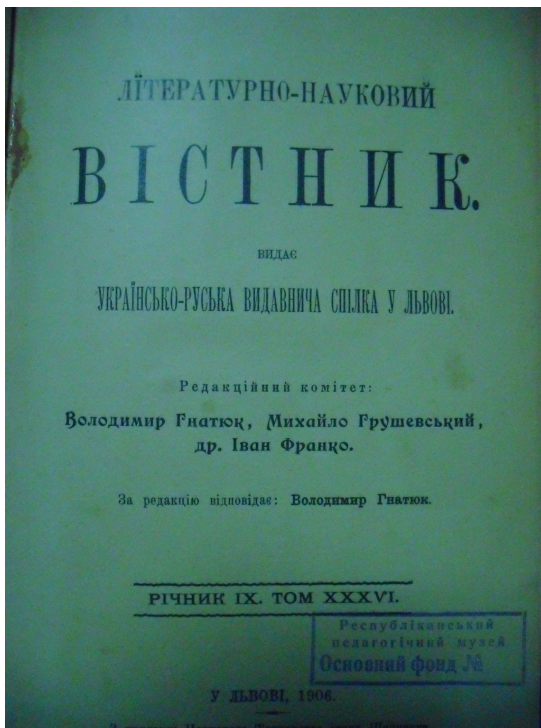
У ЛНВ друкувалися твори українських та іноземних поетів, прозаїків, критиків, науковців, політиків. Авторами були: Г. Барвінок, В. Винниченко, М. Грушевський, П. Карманський, О. Кобилянська, О. Кониський, У. Кравченко, Б. Лепкий, Ю. Липа, Д. Мордовець, М. Вороний, Б. Грінченко, І. Тобілевич, А. Кримський, В. Леонтович, Н. Ливицька-Холодна, В. Мова-Лиманський, О. Олесь, О. Ольжич, В. Самійленко, В. Стефаник, Леся Українка, С. Черкасенко, Г. Чупринка, М. Яцків та багато інших. Широко друкувалися праці В. Гнатюка, І. Франка, Д. Донцова.

У журналі друкувалися найкращі українські письменники та вчені. Саме тут були вперше надруковані «Перехресні стежки» Івана Франка, «Євшан-зілля» Миколи Вороного, «Досвітні огні»

Лесі Українки. Друкувалися також українські переклади Едгара По, Фрідріха Шиллера, Вільяма Шекспіра.

Серед співробітників ЛНВ були представники з усіх українських земель. Завдяки їхній праці журнал став перлиною української літературної творчості. Видавався «Літературно-науковий вістник» за зразком європейських ревію («товстих журналів»).

До травня 1901 року, щоб уникнути цензури, ЛНВ висилався до Російської імперії під назвою «Галицький літературний вісник». Поширення його на території Російської імперії було заборонено, часопис до Наддніпрянської України завозився підпільно.

1907 року «Літературно-науковий вістник» було переведено зі Львова до Києва. Часопис очолив М. Грушевський. До нової редакційної колегії увійшли В. Леонтович, Л. Старицька-Черняхівська, Ю. Сірий. У програмній статті наголошувалося, що журнал, як і раніше, займатиметься пошуками «доріг, якими повинні піти змагання української суспільності до відродження України і створення відповідних обставин для всестороннього розвою українського народу».

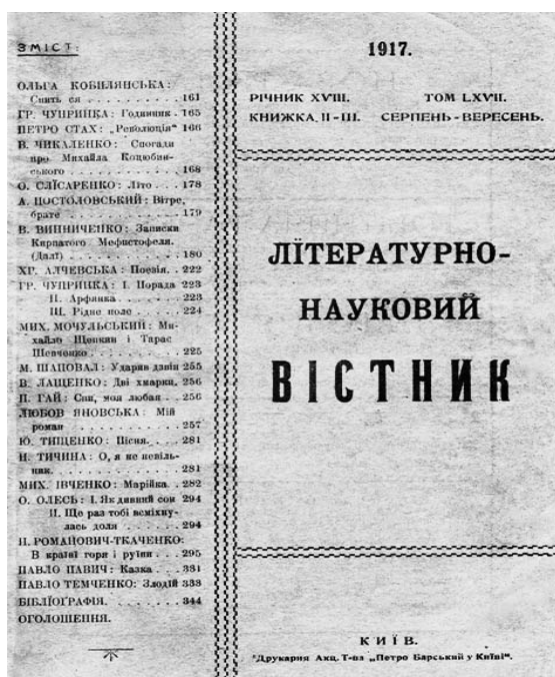
Часопис (львівського і київського періодів) охоплював майже все коло проблем, що стояли у ті часи перед українським суспільством. Зосереджуючись насамперед на літературі, друкуючи

кращі твори українських письменників і поетів, переклади творів із зарубіжних літератур, літературознавчі статті, часопис водночас виважено (зважаючи на цензурні обмеження), але цілеспрямовано і наполегливо формував світоглядну концепцію про окремішність української нації, самобутність її культури і самостійність історичного буття. Крім художніх творів українських письменників, літературознавців, журнал друкував також статті з української історії, суспільної економіки, мистецтвознавства й інших галузей знань; огляди літератури, науки й суспільно-політичного життя; критику й бібліографію.

Опублікована на сторінках ЛНВ українська публіцистика висвітлювала широке коло тем і проблем: український правопис, історичне минуле України, канонічні справи церкви, економічний устрій незалежної держави, українське малярство та театральне мистецтво тощо. Безперечно, чільне місце у публіцистичному відділі належить М. Грушевському, який талановито скеровував думку українського суспільства, організовував її в єдине національне ціле.

Багато років душею часопису був І. Франко. У журналі друкувалися такі його праці, як «Стара Русь» або «З останніх десятиліть» тощо; статті, присвячені науковому та національно-культурному життю на українських землях В. Дорошенка, С. Єфремова, І. Кревецького (видавництво, преса). Часопис публікував огляди українського поточного життя, підготовлені С. Черкасенком.

Протягом 1912-1914 років було надруковано цикл статей письменника «З українського життя» та матеріал «Українське життя в 1912 році».

Так, у часописі особливого значення набули статті-міркування М. Грушевського про необхідність заснування в Україні національних кафедр при університетах і про нагальні потреби української науки. Учений справедливо зазначав, що доки якась мова не має поширення у вищій школі,

доки вона не є «органом викладів університетських чи інших вищих шкіл», доки вона не стала знаряддям наукової роботи, доти народ, що говорить цією мовою, буде відчувати себе у становищі «нижчої народності». Історик наголошував, що вимога відкриття українських кафедр була висунута спочатку студентами університетів, згодом знайшла підтримку серед свідомої інтелігенції, а також серед молоді середніх навчальних закладів, у робітничих, селянських і міщанських масах. «І одним із таких... питань була справа націоналізації освіти на всіх ступенях школи, починаючи від найнижчої до найвищої і зокрема справа українських дисциплін і українських викладів в вищих школах, передовсім – в університетах української території».

Вихід ЛНВ був перерваний Першою світовою війною, відновлений 1917-1919 рр. у Києві під редакцією Олександра Олеся як видання Товариства підмоги українській літературі, науці. У цей період журнал намагався, незважаючи на всі труднощі війни та часті зміни влад, тримати високу мистецьку планку і не торкатися політичних питань. Окрім авторів, яких часопис друкував раніше, тут вміщувалися твори П. Тичини, М. Рильського, К. Поліщука.

З 1922 по 1932 рр. часопис видавався у Львові Українською видавничою спілкою. З ініціативи Є. Коновальця головним редактором «ЛНВ» було призначено Д. Донцова (1883-1973) – визначного політика, публіциста, журналіста, ідеолога українського націоналізму. ЛНВ під керівництвом Д. Донцова – це журнал ідеологічно визначений, з відчутнішим нахилом до політичних дискусій, збільшенням частки публіцистичних, історико-мемуарних матеріалів. Хоча варто відзначити, що відновлений часопис зберіг свій високий інтелектуальний рівень, витончений літературний смак. Основним критерієм добору художніх творів до друку як українських, так і зарубіжних авторів залишалася їхня мистецька цінність.

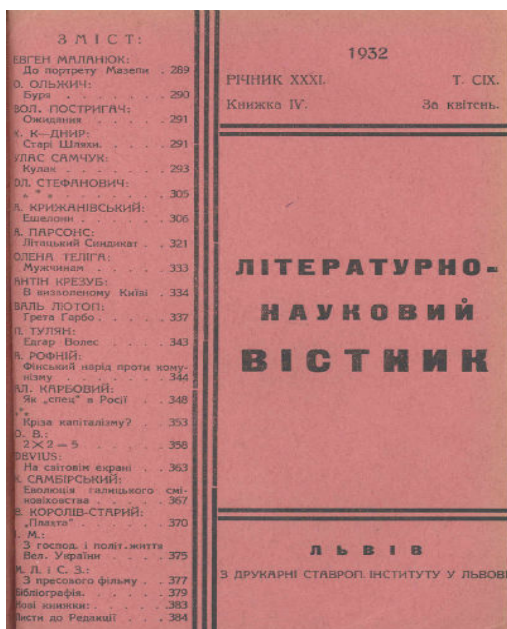

Літературно-Науковий Вісник

Дмитро Донцов

У липні 1932 р. через політичні й фінансові труднощі «Літературно-науковий вісник» перестав виходити.

Понад тридцять років ЛНВ був всеукраїнським науковим органом, концентрованим виявом української культури як у сфері красного письменства, так і суспільно-політичної думки та літературознавчих студій і мистецтвознавчих досліджень. Часопис

намагався підтримувати політичну і культурну соборність України та єдність українського народу. Опубліковані у ЛНВ матеріали відіграли виняткову роль у формуванні ідеології українського національного руху та розвитку модерної української літератури.

Всебічне і ґрунтовне вивчення матеріалів «Літературно-наукового вісника» дає змогу поглиблювати знання тим, хто вивчає історію української літератури, освіти,

культури, перекладацьку майстерність, зокрема твори зарубіжної літератури; досягнути історичні особливості літературознавчої україніки. Вивчення журналу є актуальним в умовах розвитку мовно-літературної освіти в Україні у XXI ст. Публікації ЛНВ доцільно використовувати у ході фахової підготовки вчителів української літератури; вони дають можливість поглиблювати

знання студента з курсів української літератури, відповідних спецкурсів. Звернення до першоджерел з історії й теорії літератури, української педагогічної думки, освіти, які містить часопис ЛНВ, має виняткове значення у формуванні педагогічної культури майбутніх вчителів, розвитку їхнього науково-педагогічного мислення, педагогічного світогляду, виробленні підходу до використання історичного матеріалу в практичній діяльності.

Часопис став трибуною, з якої виголошувалися національні політичні, літературні та культуротворчі ідеї, засвідчуючи, що в інтелектуальному плані український народ стоїть на європейському рівні, має митців і мислителів першої величини, здатний повноправно влитися у світову культуру.

ПОКАЖЧИК «ВІСНИК. МІСЯЧНИК ЛІТЕРАТУРИ, МИСТЕЦТВА, НАУКИ Й ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ. 1933– 1939» – ЗНАЧНИЙ ВНЕСОК У РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОСТІ І КУЛЬТУРИ

У «Покажчику» через призму «Вісника» відбито історію західно-українського суспільства, науки, культури, політики 1933-1939 рр., подано певний пласт діяльності та творчості цілої групи видатних представників українського народу. В «Покажчику» віддзеркалено історико-літературну школу 30-х років ХХ ст. в Західній Україні, рівень літературно-наукової критики тих років, надбання школи міжнародної журналістики.

Наталія Солонська

Наукова еліта, широкий загальний Український одержали науково-бібліографічне видання такого високого рівня, що воно одночасно по праву може відігравати роль енциклопедії, довідника, конспекту з історії Західної України передвоєнного періоду. Йдеться про систематичний покажчик змісту часопису «Вісник: Місячник літератури, мистецтва, науки й громадського життя (1933-1939)».

Бібліографічний покажчик є результатом співпраці, творчих наукових пошуків фахівців Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського (НБУВ) та Бібліотеки Конгресу США. Праця Тетяни Добко та Богдана Ясінського вводить у науковий обіг величезний масив інформації, що справить значний вплив на розвиток сучасної української гуманітарної галузі науки.

Протягом кількох років, переважно у позаробочий час, завідувач відділу довідково-бібліографічного обслуговування НБУВ, кандидат історичних наук Т. В. Добко та Б. Д. Ясінський (відповідальний за україніку у Бібліотеці Конгресу США) спільно готували видання. Було опрацьовано тисячі бібліографічних карток, відшукано, проаналізовано значний науково-допоміжний, довідковий матеріал.

Тетяна Добко згадувала, що вони з Богданом Ясінським почали співпрацювати ще тоді, коли він завершував бібліографічний покажчик до «Літературно-наукового вістника» – часопису, що передував «Вістнику». Богдан Дмитрович не тільки щедро ділився своїми знаннями, досвідом, а й не переставав вчитися, пізнавати, експериментувати, творчо мислити. Саме тому укладачі виробили схему систематизації матеріалів «Вістника», що значно відрізняється від прийнятої у покажчику до «Літературно-наукового вістника». Розташування в покажчику матеріалів у систематичному порядку, тобто за галузями знань, на відміну від попереднього видання, де статті подано за алфавітом. Нова модель максимально наближена до структури подання матеріалів у самому часописі. Таке розташування публікацій забезпечує науковість видання, зручність у користуванні ним, а алфавітне розміщення за прізвищами авторів у межах розділу дало можливість укладачам зібрати твори певного автора в одному місці. Крім того, відпала необхідність у допоміжному змістовному покажчику, яким користуватись часом важко через об'ємні рубрики і підрубрики з великою кількістю позицій.

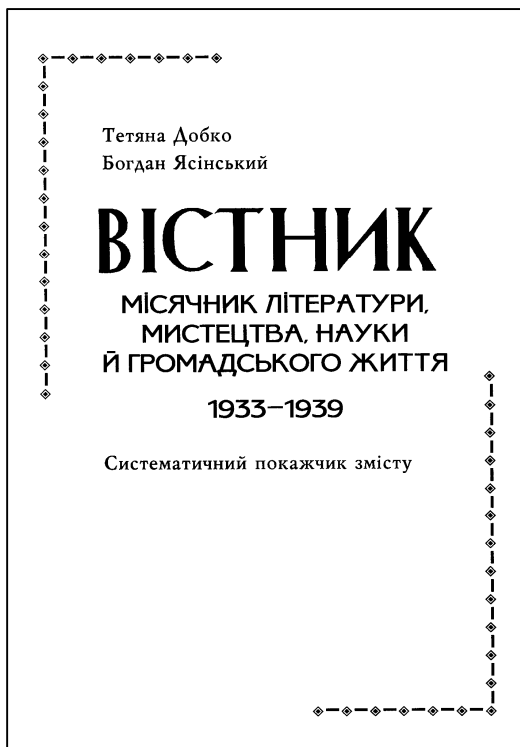
Матеріал у покажчику розміщено за 22 розділами. Серед них «Художня література. Публікації», «Публіцистика», «Філософія. Соціологія. Психологія», «Релігія. Теологія», «Астрономія. Статистика», «Політика», «Економіка», «Право», «Культура», «Педагогіка. Освіта», «Техніка» тощо. Найбільший з розділів – «Художня література. Публікації». В ньому виокремлені підрозділи

«Українська література (поезія, проза)» та «Зарубіжна література (поезія, проза)».

При виробленні схеми і визначенні методології подання матеріалів річника автори орієнтувалися насамперед на київські та львівські наукові школи у галузі підготовки бібліографії періодичних видань і намагалися зробити користування покажчиком зручним, дотриматися об'єктивності при відображенні змісту документів.

Основна частина покажчика відображає матеріали «Вістника», представлені за систематичним принципом. Розкриттю змісту часопису сприяють допоміжні покажчики: іменний, псевдонімів і криптонімів, назв поетичних творів, перелік книжок «Книгозбірні Вістника».

У ході роботи дослідники послуговувалися примірниками та мікрофільмами «Вістника», що зберігаються у фондах Бібліотеки Конгресу США, оригіналами, які становлять бібліографічну рідкість, копіями річника, переданими з приватної бібліотеки Богданом Ясінським до фондів НБУВ.

Відомі бібліотекознавці України відзначають вдалу систематизацію матеріалів часопису та структуру покажчика, що всебічно розкриває його зміст; толерантність і виваженість анотацій; високий професійний рівень видання, а також те, що дане видання може слугувати взірцем підготовки інших таких видань. Це один з небагатьох покажчиків періодичних видань, де розписано матеріали розділу «Хроніка» (аналогічний розділ є у покажчику до часопису «Дзвони»), зміст його достатньо повно розкритий, анотації об'єктивні і виважені. Працю

виконано на належному науковому та бібліографічному рівні. Мовою бібліографії постає перед користувачами покажчика історія українського народу в період між двома світовими війнами,

складна палітра тогочасного галицького суспільно-політичного життя, відгомін міжнародних подій. Тут знаходимо матеріали, що викривають тоталітарну систему в підрадянській Україні, розвінчують культ особи Сталіна, критикують письменників і поетів, які перетворилися на прислужників кривавого режиму, доносять правду про голод в радянській Україні 1932-1933 рр. Значна увага надавалася питанням Української революції 1917-1920 рр., спогадам учасників, дослідженню причин поразки і пошуку нових форм боротьби за свою державу.

Завдячуючи фінансовій допомозі Фонду імені Ксені Кальмук при НТШ Америки показчик зміг побачити світ. Не можна не віддати належне керівництву цієї організації, що зрозуміла важливість наукової роботи й підтримала ініціативу її видання,

Вивчаючи матеріали «Вістника» не можна переоцінити роль непересічної особистості Д. Донцова у розвитку теорії українського націоналізму, вплив його ідей на українське суспільство в період між двома світовими війнами, які він поширював, зокрема, за допомогою річника. До цієї постаті по-різному ставилися за його життя, неоднозначною є оцінка й нинішніх науковців. Досі недостатньо досліджено його діяльність, наукову та літературну спадщину. Бібліографічний показчик змісту «Вістника» сприятиме об'єктивнішому висвітленню особистості Д. Донцова, розкриттю матеріалів часопису, науковому вивченню духовної спадщини українського народу.

Г. Сварник висловив думку, що період видавничої, наукової і політичної діяльності Д. Донцова, пов'язаний з «Вістником», плідний, бо йому «вдалося зробити в Галичині те, чого не спроможна була зробити жодна політична організація – повести за собою ціле покоління молоді, вселити в нього віру в свою націю, виховати гордість і жертівність, впевненість у власних силах, дати орієнтири на перспективу».

Показчик дає можливість глибше вивчити і об'єктивно оцінити творчу спадщину Д. Донцова. Тому важливу роль відіграє науковий підхід авторів показчика, а саме з'ясування історичного значення «Вістника» для свого часу і сьогодення.

Аналізуючи зміст журналу, поданий у систематичному показчику, замислюємося над силою і можливостями впливу науково-популярного видання на величезну читацьку аудиторію, на

різні верстви населення. З діяльністю «Вісника» змушені були рахуватися й урядові структури, й політики. Звичайно, такого рейтингу міг дістати тільки журнал, яким керувала видатна особистість, а саме таким і був Дмитро Донцов.

Не можна обминути увагою солідний розділ покажчика «Літературознавство. Літературна критика». Найбільший доробок у ньому Євгена Маланюка. Це статті, здебільшого присвячені критиці творів радянських письменників, аналізові літературного процесу в Радянському Союзі тощо. Цікаві наукові розвідки друкували тут відомий літературознавець і бібліограф Євген Пеленський, Лука Луців та ін. Відомості про постаті українських і зарубіжних діячів вміщує розділ «Персоналії».

Розділ «Історія» починається з історії України, окремо подаються публікації української еміграції, далі – «Росія. СРСР» та «Інші країни».

Крім тематичних розділів, надзвичайно вартісні матеріали містять так звані «типові» або формальні рубрики: «Хроніка», «Рецензії», «Листи до редакції», «Редакційні статті: Повідомлення». Постійна рубрика «Хроніка», наприклад, під заголовком «З пресового фільму» подає гострі, часом саркастичні зауваження опонентам, аналітичні нотатки, критичні замітки з висвітлення тогочасних подій, різних питань політичного і громадського життя тощо.

Неабияку увагу «Вісник» приділяв бібліографії, про що свідчить постійний розділ «Бібліографія», в якому подавались списки нових надходжень, тематичні, персональні бібліографічні списки, оперативно друкувались рецензії на нові українські й зарубіжні видання. За невеликий період існування «Вісника» в ньому подано 400 рецензій, які разом з рецензіями на сторінках «Літературно-наукового вісника» склали б солідний бібліографічний посібник рецензованих книг.

Не менш цікавим для дослідників-книгознавців, літературознавців, економістів, педагогів та інших категорій користувачів є розділ у покажчику «Рекламні повідомлення про періодичні видання». Це список 42 назв часописів, які видавались в Західній Україні за період з 1933 по 1939 роки. Тут знайдемо часописи для молоді – «Вогні», «Дажбог», «Дорога»; для дітей – «Світ дитини», «Дзвіночок»; національно-громадські – «Самостійна

Думка», «Самостійність», «Голос нації», «Тризуб»; часописи для жінок, учителів, селян тощо.

Про видавничу діяльність «Вістника» свідчить бібліографічний список наприкінці покажчика «Перелік видань «Книгозбірні Вістника», який нараховує 23 книги, значна частина їх належить головному редактору Д. Донцову. Покажчик оснащений довідковим апаратом – «Передмовою», «Іменним покажчиком», «Покажчиком псевдонімів і криптонімів», «Переліком виданих та розписаних у покажчику річників «Вістника». Бібліографічний опис здійснено на високому фаховому рівні, свідченням чого є максимальне наведення в описі не тільки головних, а й факультативних елементів, що відповідає даному покажчику як науково-допоміжному посібнику. Привертає увагу висока якість анотацій, які розкривають не тільки зміст статті, а й часто дають відомості про інші її публікації, зв'язки авторів з іншими особами, товариствами, часописами. А це результат пошуків авторами відомостей з інших джерел. Ретельно, прискіпливо розписана хроніка, яку анотувати дуже важко.

Покажчик привертає велику увагу дослідників, адже йдеться про відображення матеріалів, які свого часу друкувалися в журналі, що виходив за межами тогочасної УРСР і неупереджено висвітлював події, що відбувалися у світі. Оцінка на його сторінках міжнародних та внутрішньополітичних подій не збігалася з офіційними поглядами, що подавалися в радянській пресі. Це посилює значимість даного видання, адже представлені в ньому праці дають можливість об'єктивніше оцінити передвоєнний період, зіставляючи різні погляди на суть подій і фактів. Тим більше, що сам журнал був недоступним для українських читачів, а нині є раритетним.

Значення цієї бібліографічної праці, яку впевнено можна назвати ґрунтовною науковою розвідкою, важко переоцінити. Вихід цієї праці ліквідує значну інформаційну прогалину, бо покажчик інформує про твори, що виходили на території Західної України за 1933-1939 роки. Вона допоможе залучити до наукового обігу з найменшою витратою часу науковцями величезну кількість універсальних за змістом матеріалів, які були невідомі або заборонені в Радянському Союзі. Покажчик дає друге життя донцовському «Вістнику», слугує об'єктивному висвітленню історії України.

Дослідницька праця Тетяни Добко та Богдана Ясінського заслуговує високої оцінки. Бібліографічний покажчик змісту «Вістника», поява якого видається об'єктивно необхідною і своєчасною, вводить до наукового обігу величезний масив інформації, що сприятиме науковому вивченню творчої спадщини Дмитра Донцова, дасть змогу багатьом читачам ефективніше скористатися поданими у часописі матеріалами, які й нині не втратили актуальності й наукового значення. Це надзвичайно важлива книжка, яка буде правити за компас для кожного, хто захоче глибше пізнати українську історію й культуру, комплексно дослідити непростий період національної історії. Видання безперечно пожвавить інтерес науковців і студентської молоді до вивчення та осмислення духовних надбань українського народу і насамперед його ідейних натхненників і провідників, представників науки, письменників, поетів і журналістів, творчий доробок яких репрезентовано на сторінках «Вістника».

Особлива цінність покажчика полягає у тому, що він дає змогу широкій громадськості простежити інші неупереджені, не пов'язані з ідеологією марксизму-ленінізму, погляди на події і факти з життя тогочасної України і справедливіше, достовірніше їх оцінити, що дуже важливо для розвитку історичної науки.

З історії «Вістника. Місячника літератури, мистецтва, науки й громадського життя. 1933-1939»

У липні 1932 року через політичні й фінансові труднощі «Літературно-науковий вістник» припинив свій вихід. Його наступником став журнал «Вістник літератури, мистецтва, науки й громадського життя», який видавався з 1933 року по 1939 рік та хронологічно й ідейно був продовженням «Літературно-наукового вістника» (Львів; Київ, 1898-1932). Головним редактором часопису був визначний політолог, публіцист, журналіст, ідеолог українського націоналізму Дмитро Донцов (1883–1973), головний редактор ЛНВ від 1922р.

**«Вістник» Дмитра Донцова, номер за літо 1933 року.
Всередині змісту – Маланюк, Ольжич, Хвильовий.**

Хоча Донцов і наголошував, що «...журнал з тим самим напрямком..., що і припинений ЛНВ», тобто скерований на формування ідеології цілого покоління українців, їхнього світогляду, виховання патріотизму та утвердження національної ідеї на західно-українських землях, спрямованість його, як і ЛНВ останніх 10 років, суттєво відрізнялась. Це прослідковується в позиції самого Дмитра Донцова, який наголошував, що журнал покликаний не тільки просто виховувати українського патріота, а й сприяти утвердженню волі, духовної сили українця, здатного боротися за незалежну Україну. «Вістник» навчає, що «життя – не вигода, не спокій – лише безнастанна боротьба», – говорить у рекламному редакційному листку «Вістника». Цій меті служила велика когорта однодумців Д. Донцова протягом усього існування журналу. Серед них – В. Андрієвський, Р. Бжеський, Р. Єндик, В. Кубійович, Ю. Липа, Є. Маланюк та ін.

«Вістник», номер за вересень 1933 року.

Редакторами «Вістника» були також І. Устиянович та Б. Окпиш. Видавався часопис коштом Бачинських – родини дружини Д. Донцова Марії. «Вістник» відіграв велику роль у формуванні ідеології цілого покоління українців, світогляду українського громадянства, особливо молоді на західноукраїнських землях, сприяв вихованню патріотизму, утвердженню національної ідеї і, безумовно, заслуговує... на всебічне вивчення», – зазначають Т. Добко та Б. Ясінський, укладачі бібліографічного покажчика, який розкриває зміст журналу «Вістник» (Львів, 1933-1939). Вплив «Вістника» на формування суспільної думки непересічний. Цей феномен в повоєнні роки зміг повторити тільки польський журнал «Kultura» з його видатним Єжи Гемгольцем. Сьогодні «Вістник» є раритетним виданням. І кожний поважаючий себе дослідник, звичайно, хотів би мати можливість вільного доступу до журналу, який виходив у чотирьох томах, 12 книгах. Логотип художника Миколи Бутовича – голова вовка – уособлював рух ідей, патріотизм, єдність національного духу. На жаль, повні підшивки видання збереглися тільки в двох львівських бібліотеках.

Часопис висвітлював питання розвитку науки, освіти, української культури, мистецтва, знайомив із кращими творами зарубіжного письменства, проповідував ідеологію українського

націоналізму, орієнтацію на культуру Заходу, вів полеміку з москвофілами. На сторінках журналу друкувалися твори видатних діячів України (переважно Галичини та Волині) й української еміграції, переклади творів відомих зарубіжних письменників, політиків, науковців, рецензувалися художні твори та наукові праці як українських, так і зарубіжних авторів. Постійними авторами журналу були визначні історики, фольклористи, етнографи, громадські діячі, письменники, поети, літературознавці й мистецтвознавці: В. Андрієвський, М. Андрусак, В. Біднов, Л. Бурачинська, О. Грицай, В. Дорошенко, О. Думін, М. Кордуба, В. Кубійович, Ю. Липа, Є. Маланюк, С. Наріжний, Олег Ольжич (О. Кандиба), О. Теліга, У. Самчук, С. Сірополко, С. Смаль-Стоцький та ін.

Євген Коновалець сприяв фінансуванню «Вістника», на сторінках якого приділялося чимало уваги аналізу тенденцій розвитку суспільно-політичної думки.

Порівняно з ЛНВ у «Вістнику» з'явилося багато нових постатей. Серед них чимало провідних поетів, яких називали «Вістникова квадрига» – Освальд Бурггард (30 поезій), Євген Маланюк (44), Леонід Мосендз (15), Олена Теліга (22), Олег Ольжич (26) та інші поети. Публікувався на сторінках «Вістника» Максим Рильський, Богдан-Ігор Антонич, Богдан Кравців, Сергій Кушніренко, Наталя Ливицька-Холодна, Улас Самчук, Олекса Стефанович. Широко представлена французька, німецька, польська, російська поезія і проза в перекладах українською мовою. Формуванню ідеології та світогляду українців, утвердженню української ідеї сприяли матеріали розділів «Публіцистика», «Політика», «Філософія». Головним автором таких статей був Дмитро Донцов. У кожному номері «Вістника» вміщувалися його гострі публіцистичні статті чи наукові розвідки, огляди, рецензії чи дописи, які віддзеркалювали насамперед ідеї і погляди самого Донцова, творчість якого, на жаль, ще й досі недостатньо досліджена.

Розрахований на інтелігенцію і «тих, хто хоче нею бути», часопис ставив за мету формування політичної і мистецької еліти, провідної верстви, духовної еліти нації, свідомої своїх високих цілей, виховання вольової людини – патріота, здатного боротися за незалежну Українську державу.

Аналізуючи значення ЛНВ і «Вістника», А. Животко писав: «Поза публіцистичною сторінкою, що принесла низку статей з-під гострого пера самого редактора, скерованих ним на «очищення» національної ідеї..., обидва ці органи ... принесли чимало цінних творів з красного письменства, зокрема молодих письменників».

Річник, безумовно, заслуговує на об'єктивний історіографічний аналіз та всебічне вивчення.

Вечір пам'яті українського бібліографа, громадського діяча Богдана Ясінського та презентація покажчика «Вістник. Місячник літератури, мистецтва, науки й громадського життя. 1933–1939» у Національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського, 8 жовтня 2002 р.

Серед учасників презентації: сестра Б. Ясінського Марія Ясінська-Мурована – відома оперна співачка США, педагог, громадська діячка і меценат, доньки Богдана Дмитровича Ірина Ясінська-Грейвз та Марта Ясінська-Кривуцька.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бурбан В. Американець, який ніколи не забуває, що він українець / Володимир Бурбан // Дзеркало тижня. – 2001. – 9 черв.
2. Вістник (журнал) : [Електронний ресурс] // Вікіпедія [веб-сайт]. – Режим доступу: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Вістник_\(журнал\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Вістник_(журнал)). – Назва з екрану.
3. Добко Т. З особистої бібліотеки Богдана Ясінського / Тетяна Добко // Бібл. вісн. – 2000. – № 3. – С. 42–43.
4. Добко Т. Презентація видання «Літературно-науковий вістник: покажчик змісту» / Тетяна Добко // Бібл. вісн. – 2001. – № 2. – С. 47–49.
5. Добко Т. Презентація покажчика «Вістник. Місячник літератури, мистецтва, науки й громадського життя. 1933-1939» / Тетяна Добко, Наталя Солонська // Бібл. вісн. – 2002. – № 6. – С. 56-59.
6. Добко Т. Вістник. Місячник літератури, мистецтва, науки і громадського життя, 1933-1939 : сист. покажч. змісту / Тетяна Добко, Богдан Ясінський; НАН України; Нац. б-ка України ім. В.І. Вернадського; Б-ка конгресу США; Наук. Т-во ім. Шевченка; наук. ред. О.С. Онищенко. – К.; Вашингтон; Нью-Йорк, 2002. – 339 с. : іл.
7. Домбровська Л. Журнал «Літературно-науковий вістник» (1898–1932) – правдиве свідчення доби / Лариса Домбровська, Валентина Гулак // Вісн. Кн. палати. – 2013. – № 11. – С. 29-31.
8. Жданова Р. Безцінний подарунок українським науковцям / Рона Жданова // Вісн. Кн. палати. – 2001. – № 3. – С. 17-18.
9. Жданова Р. Другий безцінний подарунок українським науковцям / Рона Жданова // Вісн. Кн. палати. – 2002. – № 12. – С. 10-11.
10. Животко А. П. Історія української преси / А. П. Животко. – К. : Наша культура і наука, 1999. – 368 с.

11. Загуменна В. Вагомий внесок в українську бібліографію / Віра Загуменна, Валентина Лутовинова, Михайло Геращенко // Вісн. Кн. палати. – 2001. – № 2. – С. 10-11.
12. Ільницький М. Видання, якого давно чекали / Микола Ільницький // Вісн. НТШ. – 2000. – Ч. 25. – С. 15, 28.
13. Літературно-науковий вістник : [Електронний ресурс] // Вікіпедія [веб-сайт]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Літературно-науковий_вістник. – Назва з екрану.
14. Пам'яті Богдана Дмитровича Ясінського (1923-2002) : [некролог] // Бібл. вісн. – 2002. – № 4. – С. 60.
15. Солонська Н. Показчик «Вісника» / Наталія Солонська // Пам'ять століть. – 2003. – № 2. – С. 157-160. – Рец. на кн.: Вістник: місячник літератури, мистецтва, науки і громадського життя, 1933-1939 : сист. показч. змісту / Т. Добко, Б. Ясінський; НАН України, НБУВ, Б-ка Конгресу США, НТШ. – К.; Вашингтон; Нью-Йорк, 2002. – 339 с. : іл.
16. Федотова О. Новий бібліографічний доробок української діаспори / Оксана Федотова // Вісн. Кн. палати. – 2001. – № 3. – С. 19-20.
17. Чишко В. Важливе бібліографічне джерело наукових досліджень / Віталій Чишко // Слово і час. – 2003. – №4. – С. 78-80. – Рец. на кн.: Вістник: місячник літератури, мистецтва, науки і громадського життя, 1933-1939 : сист. показч. змісту / Т. Добко, Б. Ясінський; НАН України, НБУВ, Б-ка Конгресу США, НТШ. – К.; Вашингтон; Нью-Йорк, 2002. – 339 с. : іл.
18. Ясінський Б. Літературно-науковий вістник: показч. змісту. Т.1-109 (1898-1932) / укл. Богдан Ясінський; відп. за вип. Р.Харчук. – К.; Нью-Йорк: Смолоскип, 2000. – 544 с. – (Записки Наук. Т-ва ім. Шевченка. Філолог. секція; Т.213).

19. Ясінський Богдан Дмитрович : [Електронний ресурс] // Вікіпедія: [веб-сайт]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Ясінський_Богдан_Дмитрович. – Назва з екрану.
20. Ясінський Богдан Дмитрович : [некролог] // Культура і життя. – 2002. – 14 серп. – С. 2.
21. Ясінський Богдан Дмитрович : [Електронний ресурс] // Українська бібліотечна енциклопедія: [веб-сайт]. – Режим доступу: <http://ube.nplu.org/article/Ясінський%20Богдан%20Дмитрович>. – Назва з екрану.
22. Ясь О.В. Літературно-науковий вістник // Енциклопедія історії України : у 10 т. / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. ; Ін-т історії України НАН України. – К. : Наук. думка, 2009. — Т. 6 : Ла – Мі. – С. 233.

З М І С Т

Американець, який ніколи не забував, що він українець	3
Показчик змісту «Літературно-наукового вістника» – вагомий внесок в українську бібліографію	9
З історії «Літературно-наукового вістника»	14
Показчик «Вістник. Місячник літератури, мистецтва, науки й громадського життя. 1933-1939» – значний внесок у розвиток української духовності і культури	20
З історії «Вістника. Місячника літератури, мистецтва, науки й громадського життя. 1933-1939»	26
Список використаних джерел	31

Наукове видання

**Богдан Ясінський
(1923 – 2002)**

(до 95-річчя від дня народження
українського бібліографа, книгознавця,
громадського діяча)

Біобібліографічна розвідка

Українською мовою

Комп'ютерний набір *Л.В. Цок*

Комп'ютерна верстка *Ю.В. Кобітович*

Івано-Франківськ

2018

ДЛЯ ПОТАТОК